

Lov om Ligbrænding i den størst mulige Overensstemmelse med den Trang og de Ønsker, der findes hos Sagens Venner. Her er det altsaa, man anmoder om en Reform, ved hvilken der indføres enkelte Forandringer i den bestaaende Lov. I dens § 2 hedder det, at Ligbrænding for at kunne finde Sted skal være forlangt ved en i Testamentsform affattet Erklæring, men en saadan Erklæring kan kun afgives af en Mand eller Kvinde, der have opnaaet 18 Aars Alderen. For det første afskærer man altsaa derved Forældre, som ønske Liget af et Barn under 18 Aar brændt, fra at faa dette Ønske opfyldt, og for det andet mener man, det er ikke nødvendigt, at denne Erklæring skal foreligge i Testamentsform, men at man maatte kunne nøjes med en almindelig vidnefast Erklæring fra den paagældende. Andragendet gaar ud paa Lempelser i disse to Retninger. Jeg synes nu heller ikke, at al denne Højtidelighed er nødvendig for at faa konstateret, at man ønsker Ligbrænding i Stedet for almindelig Jordfæstelse. Jeg synes ikke, at alle disse Omstændigheder ere nødvendige, Testamentsformen koster jo ogsaa Penge, og en skriftlig Erklæring skulde synes tilstrækkelig, naar den er vidnefæstet ved Vitterlighedsvidner o. s. v. Der gøres ogsaa opmærksom paa i Andragendet, at i Frankrig, England, Norge og Hamborg forlanges kun en saadan vidnefast Erklæring fra de paagældende Mennesker, og Loven siger fremdeles paa disse Steder, at naar Dødsfald er indtruffet, før paagældende er fyldt 15 Aar, kunne Forældre, der ønske Barnet brændt, faa dette Ønske opfyldt ved at afgive en lignende Erklæring. Det fremgaar særlig af Bestemmelserne i den norske Lov, som er bilagt Andragendet. Det hedder i denne, at enhver, der er over 15 Aar og ved sin Forstands fulde Brug, kan ved Erklæring, afgiven i to vidnedygtige Personers Overværelse, bestemme, at Liget skal brændes. En saadan Erklæring kan gyldig tilbagekaldes enten paa den nævnte eller anden bevislig Maade. Det forekommer mig, at naar man har en Bestemmelse som denne om Tilbagekaldelsen, saa er der tilstrækkelig Sikkerhed for, at der ikke foretages andet, end vedkommende har givet Samtykke til. For Personer under 15 Aar kan Bestemmelsen om Ligbrænding ske ved en i Vitterlighedsvidners Overværelse afgiven Erklæring af begge Forældrene eller, om nogen af dem er død, da af den genlevende. Dette er altsaa tilstrækkeligt. Jeg mener da, at

der kunde være al Grund for Lovgivningsmagten til at efterkomme dette Ønske fra Foreningen. Det vilde være et Fremskridt for denne Sag, som ikke kunde genere nogen som helst anden berettiget Interesse. Endvidere anmode Andragerne om, at der maatte foretages Forandringer i Bestemmelserne om, hvor Asken af det brændte Lig kan begraves. Efter den bestaaende Lov skal den begraves paa Kirkegaarden, eller hensættes i et af Justitsministeren godkendt Kapel eller Kolumbarium. Man ønsker nu, at Asken skal kunne hensættes paa et Sted, der ikke er indviet af et bestemt Samfund, f. Eks. i Krematoriets Anlæg. Jeg mener ogsaa, at det er et Forhold, man fra Lovgivningsmagtens Side kunde tage under velvillig Overvejelse. Som jeg sagde før, er der flere og flere, der slutte sig til disse Foreninger, og selv om der kan være forskellige Meninger om denne Sag i rent æstetisk Henseende, kunne vistnok alle være enige om, at i hygiejnisk Henseende er Ligbrænding aldeles utvivlsomt den bedste Begravelsesform; man kan tænke sig. Den var en Gang Fortidens Begravelsesform, og jeg tror, at den vil blive Fremtidens Begravelsesform en Gang. Jeg mener altsaa, at Rigsdagen allerede nu inden for de her afstukne Grænser kunde yde de Mænd og Kvinder, som føre denne Sag frem, den Støtte, de her have ønsket. Det er derfor, jeg for mit Vedkommende har været med til at gøre Indstilling om, at dette Andragende henvises til Justitsministeren.

Med Hensyn til det andet Andragende angaaende Vagabondering, som er fremsendt fra de samvirkende Sogneraadforeninger, skal jeg sige, at naar jeg ikke for mit Vedkommende har kunnet være med til at henvise det til Justitsministeren, er det i og for sig ikke, fordi jeg kunde have noget imod, at der foretages noget paa dette Omraade, hvorved Løsgængeriet paa Landet kunde blive hemmet, men det forekommer ogsaa mig, ligesom den ærede Ordfører for Flertallet gjorde gældende, at dette Andragende indeholder slet ingen Motivering af, hvilke Forholdsregler det er, man ønsker for at fremme den her omhandlede Sag. I Andragendet findes intet som helst Fingerpeg i saa Henseende. Der tales i Andragendet om det tiltagende Løsgængerier paa Landet, men Spørgsmaalet er jo, om Løsgængerier er i Tiltagende paa Landet; dette forsøger man ikke paa nogen som helst Maade at godtgøre, og det skulde vi jo gerne vide en lille Smule Bæsked om. Endvidere vilde det sikkert og